

Слава Ісусу Христу!

Слава навіки Богу!

Гартуйсь!

*“Легкої дороги не будем просить –
Бажаємо тільки одного:
Будь з нами Ісусе – сьогодні й завжди –
Нам більш не потрібно нічого.”*

Дорога християнська молоде, дорогі Сумівці, наша майбутноте,
ще зовсім небагато часу залишається до того моменту, коли з уст Вашого друга-коменданта, Вельмишановного Володимира Когута, прозвучить останній наказ щодо Вашого Виховно-Відпочинкового таборування на Оселі в Елленвіл, у літньому сезоні 2001р.: “На місяцях – Розхід!”

У світлі тисячолітньої спадщини офіційного Хрещення Руси–України князем Володимиром Великим (988 р.) у хвилях Дніпра, у час компютеризації і технолізації, матеріалізації і добробуту модерного суспільства, сьогодні ми повинні справді з великою відповідальністю застановитись над тими духовно-національними вартостями, що їх внесла християнська віра в життя русичів – прийдешньої частини покоління козацького роду, тобто нас усіх з Вами. Що сполукало князя Володимира (при Хрещенні – Василя) зробити такий рішучий крок у сторону Християнства? Крім культурних, побутових, військових, торговельних і, зокрема політичних мотивів, за нашою думкою, головним чинником до цього епохального жесту був релігійний мотив, адже усім нам добре відома Андріївська легенда голосить не двозначно, що Апостолом (проповідником християнської віри) Руси – України був Св. Ап. Андрій Первозваний.

Ісус Христос залишив нам своє вчення – Добру Новину, а його учні – Апостоли стали ревними проповідниками тієї спасительної благовісті. У скарбниці Вселенської Христової Церкви і зокрема в духовно-національній душі українського народу, оте цілюще вчення залишилось незмінним й досьогодні. Воно було, є і повинно залишитись назавжди каталізатором нашої релігійно-національної самосвідомості та моральних засад, адже саме релігійний світогляд, єдність спільних вартостей, однаковість зобов’язань, завдань, цілей і тотожність прав є першорядними церковно- і державо-творчими елементами усіх народів світу. Рідко, котрий народ так щиро прийняв Євангеліє Ісуса Христа і в усій повноті зробив його змістом свого життя. Новозавітні поняття добра і зла, закорінені глибоко в душу українського народу тисячу років назад й надалі повинні спричинитися до його високої моралі, гарантом ідеалів і тисячолітнім консерватором котрих віддано виступає Церква Ісуса Христа. Це вона, через свою внутрішню структуру і повірену місію, сприяє розвиткові культурного процесу християнських основ української сім’ї, гуманізації суспільних відносин і правосуддю. В часі боротьби за Українську Державу УЦ стає рушійною силою в політичних процесах щодо визначення національного обличчя нашого героїчного народу, була чи не єдиним гідним репрезентантом українства перед різного роду поневолювачами. Такою її розумів народ. Такою вона була, є і повинна залишитись назавжди. Маючи на увазі ту велику роль УЦеркви в житті української нації, ми усі спільно покладаємо на молодь, і особливо – на Сумівську молодь, велику надію.

Гаслом СУМ-у є два бастіони релігійно-національної культури і духовності української нації: Бог і Україна. Є воно добрим фактором, коли остаточно розуміється, що джерелом українського державного і національного життя є Господь, а Христова Церква – кузною їхньої духовності, Матір’ю, опікункою і прологом спасіння. Феноменальним є і той чинник, що організацією СУМ також розуміється однозначно, що

без віри в Бога, у Христове Євангеліє, у Церкву - не було б можливим повстання, а надалі не може бути й збереженою воістину вистраждана державність України.

Дорога українська молоде, усе те, що було зроблене нашими поколіннями перших імігрантів за попередніх сто років перебування в ЗСА, передається сьогодні у Ваші юнацькі руки. І Ви обов'язково повинні зайняти гідне місце Ваших батьків. Без усвідомлення Вами цих фундаментальних чинників не може йти мова про майбутність ані УЦ, ані національно-духовних елементів самобутності Нації українців в усьому світі. І саме перед Вами відкриваються сьогодні, як ніколи більше у попередні часи, велике поле для самопосвяти, для гідного поповнення рядів українських релігійно-патріотичних спільнот – справжніх патріотів України і УЦ. Як і тисячу років тому – “на грані двох світів”, прийдешнє покоління нашого юнацтва повинно із неменшим ентузіазмом плекати у собі а засвічувати перед світом про віковічні прагнення української нації щодо справжнього Суверенітету Держави Україна та спрямовувати свій молодечо-запальний погляд задля розбудови відповідних структур Єдиної Самоуправної УЦ Київського кореня християнства.

Вашим першочерговим завданням під сучасну пору є зберегти у діаспорі усі ті духовно-національні скарби, які наш народ приніс на еміграцію, щоб разом із побратимими з Батьківщини свідчити у світі про УЦ, про християнську Україну, ту Державу, котра мала бути достойною спадкоємницею Матері Руси-України часів Володимира Великого і Ярослава Мудрого.

Останнім акордом мого звернення до Вас нехай будуть знамениті за змістом слова з: “Поучення князя Володимира Мономаха дітям”: “...Убогих не забувайте ...та не дозвольте сильним скривдити людину... Присяг і обіцянок додержуйте... Не майте гордині в серці, остерігайтеся брехні, п'янства і перелюбу... шануйте гостя ... відвідуйте недужих. Не минайте людини не поздоровивши її і не сказавши їй доброго слова, а перед усім острах Господній майте понад усе.”

Ось, нам і ціла Євангелія, уся філософія життя, любов, і справедливість. Чи можемо чогось більшого бажати за повчання, щоб належно подбати про наше спасіння і вічне життя?!

Сподіваємось в Бозі, що здобуті інтелектуально-духовні знання в часі педогічно-виховного процесу на Оселі в Елленвіл належно використаєте до примноження культурного і ще більшого розквіту духовно-національних ідей. Ми варті є цього. Провід СУМ-у і наша команда літнього таборування 2001 бажає Вам усім міцного здоров'я, на многії і благії літа!

Нехай наша спільна праця вічно живе у серцях нас усіх та в пам'яті прийдешніх поколінь і вдячних нащадків.

*“Якщо Тобі важко – прийди помолися,
Ісусу, що у Св. Тайна – Ти низько вклонися.
Він рани загойть і сльози протре,
А Ти щиро в молитві подякуй за все.”*

Христос посеред нас!

Гартуйсь!

І є, і буде!

Отець Руслан М. Любезний